

# РЕШЕНИЕ

№ 14777

гр. София, 17.04.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Георги Тафров**

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1888** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба на О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., настоящем в СДВНЧ Б., [населено място], кв. Б., [улица], чрез адвокат Т. Л. - САК, личен №[ЕГН], кантора: [населено място], [улица], ет.1, срещу Заповед № 5364з- 1238/30.01.2026г. на Директор на Дирекция „Миграция“ - МВР Старши комисар Н. Н., с която по отношение на О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., е продължено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ с 6 (шест) месеца, считано от 31.01.2026г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по късно от 31.07.2026г.

В жалбата се твърди, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в разпоредбата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е предвидено като задължително изискване при налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ представяне на писмено потвърждение от ДАБ - МС за приключило с влязло в сила решение административно производство по молба за закрила. Моли съда да постанови решение, с което да прекрати принудителното настаняване на О. И. М. Х..

Жалбоподателят се явава лично и се представлява от адв. Л. която поддържа жалбата и излага

подробни съображения по същество на спора.

Ответникът–Директор на Дирекция "Миграция"-МВР, се представлява от юрк.Ч. които оспорва жалбата.Претендира юрк. възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Чужденецът О. И. М. Х., [дата на раждане] гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] е бил приет, регистриран в РПЦ-Х. на ДАБ.Образувано е било производство по негова молба по реда на ЗУБ.По време на производството е предоставил сирийска лична карта с №20639226.Същият е получил отказ от хуманитарен и бежански статут връчен на 18.12.2024г. и самоволно е напуснал РПЦ-Х. на 10.01.2025г.Същият е задържан в района на ЖП-гара в [населено място] обл.П.,без документи за самоличност,като е установено ,че същият не е влязъл законно на територията на страната и се опитва да я напусне не през определените за това места.Същият е принудително настанен в СДВНЧ-С. на 30.07.2025г., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) със заповед рег.№4480 ПАМ-6/30.07.2025г. на началник на ГПУ-Олтоманци при РД-ГП-Драгоман във връзка с организиране изпълнението на наложена принудителна административна мярка на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ със заповед рег. №4480 ПАМ-5/30.07.2025г. на началника на ГПУ - Олтоманци при РДГП – Драгоман за връщане на страната по произход С..

С цел предприемане на действия по изпълнение на наложената ПАМ, с чужденецът са провеждани беседи за доброволното сътрудничество за издаване на документ за пътуване, необходим за изпълнение на наложената му ПАМ.На 14.10.2025г. същият депозира декларация за доброволно завръщане рег.№1054009-3019/14.10.25г. по описа на ДМ.На 22.10.2025г. е издаден пасаван/удостоверителен документ за задгранично пътуване/,с който чужденеца О. И. М. Х./О. М. К. I., род. на 01.07,2003 г. в С., може да напусне Република България.Въпреки заявеното намерение и желание от страна на О. М. доброволно да се завърне в С. посочено в декларация №105400-319/14.10.2025г. и оказано съдействие за издаване на временен документ/пасаван/ за пътуване, след проведена беседа на 23.10.2025г., в сградата на СДВНЧ-С.-ДМ.Същият заявява отказ от завръщането си в страната на произход С.,отразено в докладна записка рег. №5364р-25014/03.11.2025г.

Посочено е, че към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните мерки, предвидени в чл.44 ал.5 т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин, която да отговаря на изискването на чл.72 ал.5 ППЗЧРБ.В предложението изрично е отбелязано, че е налице опасност чужденецът да се укрие, предвидена като основание в чл.44 ал.6 ЗЧРБ при вземане на по-лека мярка, като пречка да се изпълни ПАМ е отказът на чужденеца да съдейства на компетентните органи.

Издадена е оспорената Заповед рег.№5364з-1238/30.01.2026г. от Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ на жалбоподателят е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ,считано от 31.01.2026г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 31.07.2026г.

С определение на съдът е изискана справка от ДАБ за образувани производства пред агенцията по молба на О. И. М. Х..От която се установява,че към момента по молба на жалбоподателят няма висящо производство производство пред ДАБ с дата 27.02.2026г.

В о.с.з. адв. Л.,представя копие от молба до председателят на ДАБ по реда на по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ вр. чл.2, б. ”р” от Директива 2013/32/ЕС./последваща молба/ от 19.02.2026г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповед рег.№ 5364з- 1238/30.01.2026г. на Директора на Дирекция "Миграция"-МВР е връчена на жалбоподателят на 30.01.2026г. /с преводач/л.10/и оспорена с жалба вх.№5318/13.02.2026г. по описа на АССГ – подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал.8 вр. ал. 1 ЗЧРБ – Директор на Дирекция "Миграция" –МВР.

Съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за продължаване на принудителното настаняване на лицето в СДВНЧ на лицето- чл.44 ал.8 от ЗЧРБ, като посоченото основание е правилно и относимо към наложената принудителна административна мярка.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваната заповед е и фактически мотивирана, доколкото същата се основава и препраща към предложение рег.№5364р-2885/30.01.2026г. в което са изложени подробни мотиви за необходимостта от продължаване на настаняването на лицето в СДВНЧ.Мотивите, изложени в предложението напълно съответстват на правното основание – чл.44 ал.8 от ЗЧРБ: по делото са налице доказателства, видно от които той категорично отказва да съдейства на компетентните органи.

Неоснователно е възражението в жалбата, че не е обсъдено прилагането на по-лека мярка по ЗЧРБ, тъй като в предложението до директора на дирекция „Миграция“ тази възможност е разгледана, но е приета за неподходяща.

Относно изложеното в жалбата,че по време на производство по реда на ЗУБ,търсещият закрила има право да остане на територията на страната настоящият състав следва да посочи следното.Видно от справката от ДАБ с решение по общия ред молбата на жалбоподателят да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена.При последваща молба/каквито доказателства са представени/ това може да стане при изрично разрешение на съдът които разглежда делото.В чл. 84, ал. 6 ЗУБ се посочва, че когато предмет на проверка е решение, с което последваща молба е определена като недопустима,,съдът се произнася по искане на чужденеца или служебно относно правото на търсеция закрила да остане на територията на страната до произнасяне по жалбата“. С същото съдържание е и разпоредбата на

чл.46, параграф 5 от процедурната директива-"държавите членки позволяват на кандидатите да останат на територията, докато изтече срокът, в който те упражнят правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата."По делото не са представени доказателства,че е има такова разрешение от съд,както и наведените обстоятелства не са относими към предмета на спора.

За да бъде установено наличието на втората алтернативно предвидена в чл.44, ал.8, изр.трето от ЗЧРБ хипотеза за продължаване на срока за настаняване, са необходими писмени доказателства за предприети от компетентните органи действия и мерки за получаване на необходимите за принудителното отвеждане или експулсиране документи.

Съдът счита,че по делото се установява да са налице предпоставките, обосноваващи продължаване на срока на настаняването поради следното:

Въведеното в чл.44, ал.8, изр.трето, предл.първо от ЗЧРБ материално правно условие за продължаване срока за настаняване в СДВНЧ - отказ за съдействие на компетентните органи, предпоставя наличието на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, която да се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ, а такава в настоящия случай се констатира. Подобно „възпрепятстване” в случая може да се изведе от обстоятелството, че чуждият гражданин първоначално е изразил желание да се завърне в страната си по произход, в последствие е отказал да попълни декларация за доброволно завръщане, каквито твърдения се излагат в докладна записка рег. № 5364р-2885/30.01.2026г.,въз основа на което е издадена оспорената заповед./л.14/Отказът на чужденеца да се завърне доброволно в страната си на произход по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на неговото връщане или процеса на извеждането му от страната.Тези обстоятелства са от значение не само при преценката за първоначално задържане на чужденеца по чл. 15, параграф 1, б. "б. " от Директива 2008/115 и за продължаване на задържането в хипотезата на чл. 15, параграф 6, б. "а" от същата Директива, но и по чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ. При условия, че жалбоподателят бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход.

Съдът счита, че са налице материалноправните предпоставки, при които е допустимо да бъде продължен срока на принудителното задържане т.к. компетентните органи да са положили разумни усилия да осъществят извеждането, но въпреки това да е вероятно то да продължи по-дълго поради липса на съдействие от страна на чуждия гражданин.

В случая доколкото става въпрос за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, в случая е съобразено и обсъдено и основанието в чл.44 ал.6 ЗЧРБ за настаняване в СДВНЧ-опасност от укриване на лицето или възпрепятстване изпълнението на заповедта.Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на принудително настаняване в СДВНЧ. В този смисъл е и посочената практика на ВАС, която очертава материалноправните предпоставки за продължаване на срока на настаняване в СДВНЧ, а именно: 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки. Също така,съгласно решение на съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., М., С-146/14Р, ЕУ: С: 2014: 1320, "всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на

фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по параграф 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено. Това налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Настоящият състав приема с оглед доказателствата по делото, че може лицето да се опита да отклони изпълнението на ПАМ същият е задържан в района на ЖП гара Земен обл.П., без документи, като целта му е била да премине незаконно българската граница, като преди това същия е напуснал самоволно РПЦ-Х..

Съдът приема, също че жалбоподателят не разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ. В конкретния случай правилно АО е приел спрямо жалбоподателят не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Безспорно всяко едно задържане, каквото действително е настаняването в СДВНЧ, както правилно е посочено в жалбата, трябва да бъде за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане на лицето. В случая този срок е съобразен с общия срок от 18 месеца принудително настаняване на чужденеца в СДНЧВ, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл. 44, ал. 13 ЗЧРБ.

Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция "Миграция" действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ. Настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по-горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и

поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл.37, ал.1 закон за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102.26 евро.

Така мотивиран, Административен съд София град, 34 състав,

#### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., настоящем в СДВНЧ Б., [населено място], кв. Б., [улица], против Заповед рег.№5364з-1238/30.01.2026г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" МВР, с която спрямо чужденеца е продължен срока с 6 месеца на "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци/СДВНЧ/при дирекция „Миграция“, но не по късно от 31.07.2026г.

ОСЪЖДА О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., настоящем в СДВНЧ Б., гр. С., кв. Б., [улица], да заплати на дирекция "Миграция" при МВР сумата от 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

съдия: